Я слухаю: "Єдиний він, баштан —
Ще зброя нам на голод і на злидні.
День ясний там і вечори погідні,
Та вранці роси, холод і туман".

Я думаю: крізь степовий бур’ян,
Крізь прикрості іти не день, не три дні
І в резиньяції такій лагідній
Не знати ржі, не відчувати ран.

І серед стін зробленої хати
Обаполи прожитих літ єднати,
Старе й нове збирати в свій альбом —

То значить мати серце, зір і вухо…
Хто сміє не віддать свого "чолом"
Цій неуйнятності людського духу?

2.10.1934